

FOAIE PAROHIALĂ AUGUST 2022

tel.0214136570; e-mail: pr.mihai.martinas@hotmail.com; www.catholicamd.ro

Despre Sacramentul Spovezii

Sacramentul Pocăinței sau al Spovezii a fost instituit de Isus și răspunde celor mai profunde aspirații ale sufletului omenesc. Dumnezeu a știut că după primirea Botezului, când ni se iartă păcatul original sau strămoșesc, omul, pe parcursul vieții pământești, mai comite păcate personale, care au nevoie și ele de iertare.

Când un om săvârșește răul, vrea să-l mărturisească. Pentru că știe că este un rău, nu vrea să-l spună oricui, ci unui reprezentant al ordinii morale, fiindcă omul caută iertarea. Pentru a reveni pe

calea cea dreaptă, omul își dorește un ideal mai presus de sine sau chiar decât aproapele, un standard infailibil și absolut, căutând și având un „purător de cuvânt” dornic să îl ajute să ajungă la acel ideal.

„Cine este acesta care iartă și păcatele?” (Lc 7,49). Isus, nu doar a iertat păcatele, dar le-a dat și oamenilor puterea de a ierta păcatele în numele său: „Așa cum m-a trimis pe mine Tatăl, așa vă trimit și eu pe voi. Și spunând aceasta, a suflat asupra lor și le-a zis: „Primiți pe Duhul Sfânt!

Căroră le veți ierta păcatele, vor fi iertate; căroră le veți ține, vor fi ținute” (In 20, 21-23).

Nimeni nu se simte bine având inima neliniștită și măcinată de apăsarea păcatelor. Însăși natura noastră dorește să fie eliberată, cu atât mai mult, conștiința. Dacă un fir de praf pătrunde în ochi, prin durere și lacrimi, ochiul cere ca firul de praf să fie îndepărtat. Conștiința acționează la fel: **toate păcatele caută să fie iertate, dar omul are tendința să le secretizeze, să le ascundă, se rușinează și se jenează de ele.**

După ce a păcătuțit, Adam s-a ascuns: „Unde ești? ...sunt gol și m-am ascuns”. Cain, la fel, s-a ascuns după ce și-a ucis fratele; **natura umană are tendința să se ascundă, să tăinuiască păcatul, dar acest lucru este deosebit de grav și de periculos pentru noi, pentru sufletul nostru.**

Dacă un ciob pătrunde în mână, aceasta va încerca să îl elimine prin sângerare; dacă nu reușește, îl va înconjura cu un țesut fibros, pentru a-l împiedica să producă leziuni în restul organismului. Ulterior, când medicul face incizia și scoate ciobul, el pune în practică intenția inițială a naturii: împiedică complicațiile care îi urmează. La fel este păcatul pentru suflet: trebuie mărturisit la scaunul de spovadă, iertat de Cristos și eliminat din viața noastră. Ceea ce este mâna pentru ochi, scăpându-l de firul de praf, trebuie să fie limba pentru inimă, eliberând-o de păcat, prin mărturisirea la confesional.

Mărturisirea este omenească, dar Isus Cristos a îndumnezeit-o.

A făcut naturalul supranatural. Cu o tandrețe infinită, Isus a rostit parabola fiului risipitor, care s-a întors la tatăl, și-a recunoscut vina, fiind răsplătit de tatăl său cu o îmbrățișare și cu o sărutare. Atât de mare este bucuria lui Dumnezeu la întoarcerea păcătosului, încât „Vă spun că, tot așa, va fi mai mare bucurie în cer pentru un păcătos care se convertește decât pentru nouăzeci și nouă de dreți, care nu au nevoie de convertire” (Lc 15, 7).

Așadar, să nu spună cineva că omul a instituit Sacramentul Pocăinței; nici un om nu i-ar fi dat vreodată această formă. Omul nu este în mod natural atât de respectuos, nici atât de binevoitor în privința celui alt, încât să-și deschidă sufletul de bunăvoie în fața unui străin, așa cum fac milioane de creștini în fiecare săptămână la confesional.

De asemenea, să nu spună cineva că ierarhii Bisericii au inventat acest Sacrament al Milostivirii, căci de ar fi făcut-o, oameni cum sunt, s-ar fi exceptat pe ei înșiși de la aceste umilințe. Totuși, nici un preot, episcop, cardinal, nici chiar Sfântul Părinte Papa nu este scutit de necesitatea spovezii. Iar cei care cred că tocmai confesionalul este invenția unui preot, să poștească și să stea acolo câteva ore sâmbăta, duminica, la prima vineri din lună, în ajunul sărbătorilor, ascultând păcatele și căderile, care sunt inerente naturii umane, și atunci va înțelege că aceasta este cea mai solicitantă dintre toate misiunile preotului.

Și încă un aspect deosebit

de important: mărturisirea păcatelor este secretă; la scaunul de spovadă, se întâlnesc păcătoșenia omului și milostivirea lui Dumnezeu. Orice preot este obligat, prin secretul spovezii, sub pedeapsa excomunicării, să nu dezvăluie niciodată, nimănui faptele mărturisite de penitent. Acest lucru este o mare consolare pentru fiecare penitent. **Chiar și arhitectura scaunului de spovadă îi protejează identitatea penitentului; există un grilaj sau un vâl prin care preotul nu poate vedea.** Relația este atât de impersonală, încât penitentul

Bisericii această putere: „Căroră le veți ierta păcatele, vor fi iertate; căroră le veți ține, vor fi ținute” (In 20, 23).

Orice păcat este nu doar o ofensă la adresa lui Dumnezeu, ci și față de aproapele nostru. Acest lucru se vede foarte clar în păcatele din sfera nedreptății, dar este la fel de adevărat și în cele mai secrete și ascunse păcate ale noastre, fiindcă fiecare dintre ele face să scadă iubirea și caritatea ce ar trebui să existe între toți membrii Trupului Mistic al lui Cristos, care este Biserica.

Așa cum o durere de cap

poate merge la orice preot, fără ca aceasta să afecteze validitatea spovezii; nu este nimic personal în sacramentul pocăinței.

Mărturisirea păcatelor s-a făcut mereu în fața ministrului sacru, adică a preotului, reprezentantul ordinii morale, pentru ca sufletul bolnav să-și recapete sănătatea morală și unirea cu Dumnezeu.

Când își mărturisește păcatele, penitentul știe că preotul este și el om, însă un om înzestrat cu puterea dumnezeiască de a ierta. Isus a iertat păcatele și a transmis și

reduce starea de bine a întregului organism, tot așa, păcatele unui singur om afectează comuniunea și comunitatea tuturor aceloră care cred în Isus Cristos. Pentru că fiecare păcat este o ofensă împotriva iubirii lui Dumnezeu și a frățietății lui Cristos, rezultă că un reprezentant al acelei comunități spirituale trebuie, în numele lui Dumnezeu și prin puterea Sa, să-l primească înapoi în comuniune și în comunitate pe cel care păcătuiește.

Deoarece orice păcat este o

formă de trufie și de răzvrătire, Domnul a hotărât să existe o egală umilire în a cere dezlegarea și iertarea. Nu putem să ne ascundem fața într-o batistă și să-i spunem lui Dumnezeu că regretăm; tot la fel, dacă am comite o infracțiune în fața statului, acest gen de ispășire nu ar fi acceptat.

Sufletul care și-a mărturisit vinovăția vrea un ideal mai înalt, pentru care să se străduiască. Confesionalul oferă acest ideal în exemplul Persoanei Mântuitorului nostru, Cristos, care ne dăruiește harul Său pentru a ne schimba viața prin căință și pocăință.

În vremurile pe care le trăim, este nevoie să se redescopere importanța confesionalului și a Sacramentului Spovezii; este

mare nevoie de acest refugiu unic, destinat sufletelor ce tânjesc să-și mărturisească vina pentru a primi iertarea și pacea. Biserica are un astfel de refugiu în confesional, unde Milostivirea divină acordată tâlharului căit, Mariei Magdalena, femeii prinse în adulter este oferită și inimilor noastre, la fel de frânte.

Nu este ușor să intri în confesional, dar cât de minunat te simți atunci când ieși!

Spovada făcută cu regularitate împiedică păcatele, grijile, fricile să se strecoare în inimi și să se transforme în descurajare, în tristețe sau chiar în disperare.

(cateheză inspirată din cartea *Pacea inimii*, de Fulton J. Sheen)
Pr. paroh Mihai Mărtinaș

Într-o zi, un discipol de-al lui Socrate a intrat într-o casă cu o reputație proastă. Când voia să iasă, l-a văzut pe Socrate care trecea pe stradă. Rușinat, a intrat din nou și s-a ascuns după ușă. Maestrul, care îl observase, i-a strigat:

- De ce te ascunzi? Vino afară! Să ieși din casa aceasta nu este o rușine. Rușinos lucru a fost să intri în ea.

Omului trebuie să-i fie rușine atunci când păcătuiește și când rămâne în păcat! Când merge la spovadă își manifestă clar curajul și dorința de a se schimba.

Un tânăr, plin de ironie, a întrebat un preot:

- Ați putea să-mi spuneți cât de greu este un păcat? Are cumva 10-15-20 kg? Vă întreb, căci eu fac mereu păcate, dar nu simt nicio greutate...

Preotul l-a privit și apoi i-a răspuns tot printr-o întrebare:

- Dacă pui o greutate de 100 kg peste un mort, spune-mi, va simți el ceva?

- Nimic, bineînțeles, pentru că e mort, a răspuns batjocoritorul.

- Tot așa nici tu nu simți nimic, pentru că sufletește ești mort.

Tânărul nu s-a așteptat la o asemenea replică înțeleaptă, care l-a pus pe gânduri. Din acel moment, conștiința sa a început să lucreze, să mediteze.

(Să educăm prin pilde și povestioare)